

Як була після війни розруха,
дядько Білик взяв торбину: що ж,
поки що прощай, ріка Ревуха! —
та й подався із синком за Сож.

Взяв він хліба й солі на дорогу
(бо дорога довга і важка).
Добре, що з собою на підмогу
підхопив кмітливого Яшка.

Тесля там робив хліви, сараї,
поправляв на зиму реманент.
А Яшко, як це в майстрів буває,
щось тесав та подавав струмент.

Од хлоп'ят почув він про героїв,
про відвагу їхню на війні.
І незчувся, як слова засвоїв,
білоруську мову і пісні.

І за кілька місяців по тому
(непомітно літній час зрина)
повернулися вони додому,
заробили бульби і зерна.

І Яшко став дітям говорити
все, що чув за Сожем від хлоп'ят.
Обступають хлопця наші діти,
розглядають з голови до п'ят.

Полонить Яшко, чарує навіть
дзвінко-ніжним білоруським "дзе".
Оголошує, чита напам'ять —

Янка Купала:

"А хто там ідзе?"

Білоруська мова — наче казка, —
вперше чують Таня, Коля, Гриць:

— Говори, Яшко!

— Ды калі ласка,
буду і чытаць і гаварыць...

І вони ізнов то біля хати,
то біля Ревухи бережка
сходзяцца гуртом, щоб розпитати,
щоб послухать Білика Яшка.

Де Яшко з'являється — одразу
неодмінний хвостик дітвори:

— Говори, Яшко, іще розкажуй!

— Говори, будь ласка, говори!